

I-IV osztályosok – Álmok, látomások

1Móz 37

⁵Egyszer József álmot látott, és elmondta testvéreinek. Emiatt még jobban meggyűlöltek. ⁶Ezt mondta nekik: Hallgassátok csak meg azt az álmot, amelyet láttam! ⁷Éppen kéréket kötöttünk a mezőn. Az én kévém fölkelt, és állva is maradt, a ti kéréitek pedig körülállták, és leborultak az én kévém előtt. ⁸Testvérei megkérdezték tőle: **Talán király akarsz lenni fölöttünk? Vagy uralkodni akarsz rajtunk?** És még jobban meggyűlöltek az álmaiért és beszédéért. ⁹Egy másik álmot is látott, és azt is elmesélte testvéreinek. Ezt mondta: Megint álmodtam valamit: Egyszer csak leborult előttem a nap, a hold és tizenegy csillag! ¹⁰Amikor ezt apjának és testvéreinek elmesélte, apja megdorgálta, és ezt mondta neki: Miféle álmot láttál? Talán bizony járuljunk eléd, anyáddal és testvéreiddel együtt, hogy földre boruljunk előtted?! ¹¹Ezért féltékenykedni kezdtek rá a testvérei. Apja pedig megjegyezte magának ezt a dolgot.

1Móz 40

¹Történt ezek után, hogy az egyiptomi király pohárnoka és sütőmestere vétkezett uruk, az egyiptomi király ellen. ²Megharagudott azért a fáraó a két főemberre, a főpohárnokra és a főszütőmesterre. ³Őrizetbe vétette őket a testőrparancsnok házában, abban a börtönben, ahol fogva tartották Józsefet. ⁴A testőrparancsnok Józsefet rendelte melléjük, hogy szolgálja ki őket. Jó ideig maradtak őrizetben. ⁵Egyszer álmot láttak, mindketten ugyanazon az éjszakán: az egyiptomi király pohárnoka és sütőmestere, akiket a börtönben fogva tartottak. Mindkét álomnak megvolt a maga jelentése. ⁶Amikor reggel bement hozzájuk József, látta rajtuk, hogy izgatottak. ⁷Megkérdezte a fáraó főembereit, akik vele együtt voltak őrizetben gazdája házában: Miért olyan szomorú ma az arcotok? ⁸Ők azt felelték neki: Álmodtunk, de nincs, aki megfejtse. József ezt mondta nekik: **Istennél van a megfejtés. Mondjátok el nekem!** ⁹A főpohárnok elmondta az álmát Józsefnek. Ezt mondta neki: Álomban egy szőlőtő volt előttem. ¹⁰A szőlőtőn három vessző volt. Alighogy kihajtott, már ki is virágzott, és fürtjein megérték a szemek. ¹¹Kezemben volt a fáraó pohara. Fogtam a szőlőszemeket, belefacsartam a fáraó poharába, és a poharat a fáraó kezébe adtam. ¹²József ezt mondta neki: A megfejtés a következő: A három vessző három nap. ¹³Három nap múlva fölemel téged a fáraó, visszahelyez a hivatalodba, és te adod a poharat a fáraó kezébe ugyanúgy, mint korábban, amikor a pohárnoka voltál. ¹⁴De ne feledkezz meg rólam, amikor jó dolgod lesz, és légy hozzám hűséges: említs meg engem a fáraónak, és vitesz ki ebből a házból! ¹⁵Mert galádul raboltak el engem a héberek földjéről, és itt sem csináltam semmi rosszat, mégis tömlöcbe vetettek.

¹⁶Amikor a főszűtőmester látta, hogy kedvező megfejtést adott, ezt mondta Józsefnek: Nekem meg álmomban három kosár kalács volt a fejemen. ¹⁷A felső kosárban mindenféle sütemény volt, ami a fáraónak készült, de a madarak megették azokat a fejemen levő kosárból. ¹⁸József ezt válaszolta neki: A megfejtés a következő: A három kosár három nap. ¹⁹Három nap múlva fölemel téged a fáraó, de felakasztat egy fára, és madarak eszik le majd a húsozat. ²⁰Harmadnap születésnapja volt a fáraónak, lakomát rendezett valamennyi udvari emberének, és fölemelte a főpohárnokot és a főszűtő mestert szolgálai jelenlétében: ²¹a főpohárnokot visszahelyezte pohárnoki tisztségébe, és ő adhatta a poharat a fáraó kezébe, ²²a főszűtő mestert pedig felakasztatta, úgy, ahogy József megfejtette az álmukat. ²³De a főpohárnok nem gondolt József-re, hanem megfélekedezett róla.

1Móz 41

¹Két esztendő múlva történt, hogy a fáraó azt álmodta, hogy ott áll a Nílus mellett. ²Ekkor a Nílusból hét szép és kövér tehén jött elő, majd a sás között legelészni kezdett. ³De hét másik tehén is előjött utánuk a Nílusból, amelyek rútak és soványak voltak, a Nílus partján odaálltak a többi tehén mellé, ⁴és a rút és sovány tehenek megették a hét szép és kövér tehenet. Ekkor fölébredt a fáraó. ⁵Ismét elaludt, és másodszor azt álmodta, hogy hét kövér és szép kalász nőtt egy száron, ⁶de hét sovány és a keleti szélről kiaszott kalász is kisarjad utánuk. ⁷A sovány kalászok elnyelték a hét kövér és telt kalászt. Ekkor fölébredt a fáraó, és rájött, hogy ez csak álmom volt. ⁸Reggel azonban nyugtalankodni kezdett, ezért összehívatta Egyiptom minden jóvendőmondóját és minden bölcsét, és a fáraó elbeszélte nekik az álmát. De senki sem tudta megfejteni a fáraónak. ⁹Ekkor a főpohárnok így szólt a fáraóhoz: Be kell ma vallanom, hogy vétkes vagyok. ¹⁰Amikor a fáraó megharagudott szolgálaira, és őrizetbe vétetett engem és a főszűtő mestert a testőrparancsnok házában, ¹¹álmodtunk valamit ugyanazon az éjszakán, én is meg ő is. Mindegyik álmomnak, amit álmodtunk, megvolt a maga jelentése. ¹²Volt ott velünk egy héber ifjú, a testőrparancsnok szolgálója. Elbeszéltek neki álmainkat, és ő megfejtette. Mindegyikünk álmát jól fejtette meg, ¹³mert úgy lett, ahogyan megfejtette nekünk: engem visszahelyeztek hivatalomba, amazt pedig fölakasztották. ¹⁴Akkor a fáraó hívatta Józsefet, és sietve kihozták a tömlöcből. Ő megborotválkozott, ruhát váltott, és bement a fáraóhoz. ¹⁵A fáraó ezt mondta Józsefnek: Álmodtam valamit, de senki sem tudja megfejteni. Rólad azt hallottam, hogy ha meghallod az álmot, meg tudod fejteni. ¹⁶**József így felelt a fáraónak: Nem én, hanem Isten ad megnyugtató választ a fáraónak.** ¹⁷A fáraó így szólt Józsefhez: Álmomban a Nílus partján álltam. ¹⁸A Nílusból hét kövér és szép tehén jött elő, és legelészni kezdett a sás között. ¹⁹De hét másik tehén is előjött utánuk, amelyek nagyon hitványak, rútak

és soványak voltak. Egész Egyiptom földjén nem láttam olyan rútakat, mint ezek. ²⁰A sovány és rút tehenek azután megették az előbbi hét kövér tehenet. ²¹Bár a gyomrukba kerültek, nem lehetett észrevenni, hogy a gyomrukba kerültek, mert a külsejük ugyanolyan rút maradt, mint azelőtt. Akkor fölébredtem. ²²Azután azt láttam álmomban, hogy hét telt és szép kalász nőtt egy száron, ²³de hét száraz, sovány és a keleti szélben kiaszott kalász is kisarjadt utánuk, ²⁴és a sovány kalászkok elnyelték a hét szép kalászt. Elmondtam ezt a jövőmondóknak, de senki sem tudta megfejteni. ²⁵Ekkor József így szólt a fáraóhoz: A fáraó két álma egy és ugyanaz. Azt jelentette ki Isten a fáraónak, hogy mit fog cselekedni. ²⁶A hét szép tehen hét esztendő, a hét szép kalász is hét esztendő; az álom egy és ugyanaz. ²⁷A hét sovány és rút tehen, amely utánuk jött elő, szintén hét esztendő. A hét üres, a keleti szélből kiaszott kalász az éhség hét esztendeje lesz. ²⁸Erről mondtam a fáraónak, hogy Isten megmutatta a fáraónak, mit fog cselekedni. ²⁹Hét esztendő jön, amikor nagy bőség lesz Egyiptom egész földjén. ³⁰De az éhínség hét esztendeje következik utánuk, amikor minden bőséget elfelejtenek Egyiptom földjén, és éhínség fogja emészteni az országot. ³¹Nem is fogják tudni, hogy bőség volt az országban az utána következő éhínség miatt, olyan súlyos lesz az. ³²Azért ismétlődött meg kétszer is a fáraó álma, mert Isten elhatározta ezt, és hamarosan véghez is viszi az Isten. ³³Most azért szemeljen ki a fáraó egy értelmes és bölcs embert, és állítsa azt Egyiptom élére. ³⁴Ezt tegye a fáraó: rendeljen az ország fölé felügyelőket, és szedessen ötödöt Egyiptom országában a bőség hét esztendejében! ³⁵Gyűjtsenek össze minden élelmet a következő jó esztendőkből, halmozzák föl a gabonát, és a fáraó felügyelete alatt őrizzék az élelmet a városokban! ³⁶Mert ez az élelem lesz az ország tartaléka az éhínség hét esztendejében, amely majd eljön Egyiptomra, és akkor nem pusztul el az ország az éhínség idején.

ApCsel 9

¹Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, ²és levelet kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának követői, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. ³Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény ragyogott fel körülötte, ⁴és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: Saul, Saul, miért üldözöl engem? ⁵Ő pedig megkérdezte: Ki vagy, Uram? **Az így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.** ⁶**De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned.** ⁷A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. ⁸Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de semmit sem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, ⁹és három napig nem látott, nem evett és nem ivott.

¹⁰Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: Anániás! Ő így válaszolt: Íme, itt vagyok, Uram. ¹¹Az Úr pedig így szólt hozzá: Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában a tarzuszi Sault: mert íme, imádkozik, ¹²és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lásson. ¹³Anániás így válaszolt: Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, ¹⁴és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet. **¹⁵Ezt mondta neki az Úr: Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevedet a népek, a királyok és Izráel fiai elé.** ¹⁶Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevedért. ¹⁷Anániás pedig elment, és bement abba a házba, rátette a kezét, és ezt mondta: Testvérem, Saul! Az Úr, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, azért küldött engem, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel. ¹⁸És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott, azután felkelt, és megkeresztelkedett, ¹⁹majd miután evett, erőre kapott.

Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, ²⁰és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban, hogy Jézus az Isten Fia. ²¹Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket? ²²De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus. ²³Amikor pedig már jó néhány nap eltelt, a zsidók elhatározták, hogy végeznek vele. ²⁴Saul azonban megtudta, hogy mire készülnek. Még a kapukat is éjjel-nappal őrizték, hogy megölhessék, ²⁵de a tanítványok elvitték, és éjjel a városfalon lebocsátották egy kosárban. ²⁶Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembé, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték el, hogy tanítvány. ²⁷Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, beszélt is vele, és milyen bátran szólt Damaszkuszban Jézus nevében. ²⁸Ettől fogva velük együtt járt-kelt Jeruzsálemben, nyíltan szólt az Úr nevében. ²⁹Beszélt és vitázott a görög nyelvűekkel, azok pedig arra készültek, hogy végeznek vele. ³⁰Amikor azonban megtudták ezt a testvérek, levitték őt Cézareába, és elküldték Tarzuszba.

V-VII osztályosok

A táborégés

11¹A nép pedig folyton csak panaszkodott az ÚRnak, hogy rosszul megy a sora. Az ÚR pedig meghallotta, és haragra gerjedt. Fölgyulladt ellenük az ÚR tüze, és belekapott a tábor szélébe. ²Ekkor a nép segítségért kiáltott Mózeshez, Mózes pedig imádkozott az ÚRhoz, és elaludt a tűz. ³Azt a helyet pedig Tabérának nevezték el, mert felgyulladt ellenük az ÚR tüze.

A nép húst kíván

⁴A közöttük levő gyülevész népség azonban telhetetlen volt, ezért Izráel fiai is újra siránkozni kezdtek: Ki ad nekünk végre húst enni? ⁵Emlékszünk, hogy Egyiptomban ingyen ettünk halat, uborkát, dinnyét, póréhagymát, vöröshagymát és fokhagymát. ⁶Most pedig elepedünk, mert semmit sem látunk a mannán kívül. ⁷A manna olyan volt, mint a koriandermag, hasonló az illatos gyantacsepphez. ⁸A nép elszéledt, és úgy szedegette. Kézimalommal megőrölték, vagy mozsárban megtörték, azután fazékban megfőzték, és lepényt készítettek belőle. Olyan íze volt, mint az olajos süteménynek. ⁹Amikor a harmat leszállt éjjel a táborra, akkor hullott rá a manna is. ¹⁰Mózes meghallotta, hogy a nép siránkozik, egyik nemzetség éppúgy, mint a másik, mindenki a sátra bejáratánál. Akkor igen fölgerjedt az ÚR haragja, és Mózes is rossznak látta ezt. ¹¹Ezért Mózes ezt mondta az ÚRnak: Miért tettél szolgálóddal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját? ¹²Vajon bennem fogant ez az egész nép, vagy én szültem-e, hogy ezt mondd nekem: Ahogyan a dajka viszi a csecsemőt, úgy vidd az öledben arra a földre, amelyet te ígértél oda esküvel atyáiknak? ¹³**Honnan vegyek húst, hogy adjak ennek az egész népnek? Hiszen így siránkoznak előttem: Adj nekünk húst, hadd együnk!** ¹⁴**Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem.** ¹⁵Ha így bánasz velem, inkább nyomban ölj meg, légy ennyi jóindulattal hozzám! Ne kelljen látnom nyomorúságomat!

A fűrjek

³¹Akkor az ÚR szelet támasztott, amely a tenger felől fűrjeket sodort magával, és leszórta őket a táborra, innen is, onnan is egynapi távolságban a tábor körül, kétkönyöknyire a föld színén. ³²Akkor nekiállt a nép, és egész nap és egész éjjel, sőt az egész következő napon is gyűjtötték a fűrjeket. Még aki keveset gyűjtött, az is gyűjtött tíz hómert, és szétterítették azokat a tábor körül. ³³De a hús még a foguk között volt, még meg sem rágták, amikor az ÚR haragra gerjedt a nép ellen, és súlyos csapást mért a népre az ÚR. ³⁴Azt a helyet Kibrót-Taavának

nevezték el, mert ott temették el a telhetetlen népet. ³⁵Kibrót-Taavából elindult a nép Hacérót felé, majd Hacérótban tartózkodott.

Mirjám poklossága

¹²Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt az etióp asszony miatt, akit elvett. Mert Mózes egy etióp asszonyt vett feleségül. ²Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az ÚR? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az ÚR meghallotta. ³Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb. ⁴Az ÚR akkor rögtön ezt mondta Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak: Menjetek ki mindhárman a kijelentés sátrához. Ki is mentek mindhárman. ⁵Akkor az ÚR leszállt felhőoszlopban, megállt a sátor bejáratánál, és szólította Áront és Mirjámot, ők ketten pedig odamentek. **⁶Az ÚR ezt mondta: Halljátok meg beszédemet: Ha van az ÚRnak prófétája köztetek, azzal látomásban ismertetem meg magam, álomban beszélek hozzá. ⁷De nem ilyen Mózes, a szolgám! Őrá az egész házam van bízva!** ⁸Szemtől szemben beszélek vele, világosan, nem rejtélyesen, az ÚR alakját is megpillanthatja. Hogy mertetek hát szolgám, Mózes ellen beszélni?!

⁹Az ÚR haragra gerjedt ellenük, és eltávozott. ¹⁰Amikor a felhő eltávozott a sátorról, Mirjám a poklosságtól olyan fehér lett, mint a hó. Áron Mirjám felé fordult, és látta, hogy poklos. ¹¹Akkor ezt mondta Áron Mózesnek: Kérlek, uram, ne ródd föl nekünk ezt a vétket, amelyet esztelenül elkövettünk! ¹²Ne legyen olyan Mirjám, mint a halva született, akinek a teste félig már oszlásnak indult! ¹³Ekkor Mózes így kiáltott az ÚRhoz: Istenem, gyógyítsd meg őt! ¹⁴Az ÚR azonban ezt mondta Mózesnek: Ha csak az apja köpte volna szembe, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig. Zárják ki a táborból hét napra, és csak azután fogadják vissza! ¹⁵Ki is zárták Mirjámot a táborból hét napra. A nép nem indult tovább addig, amíg vissza nem fogadták Mirjámot. ¹⁶Azután elindult a nép Hacérótból, és a Párán-pusztában ütött tábort.

Lk 22

⁷Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amikor fel kellett áldozni a páskabarányt. ⁸Jézus elküldte Pétert és Jánost ezt mondva: Menjetek el, és készítsétek el nekünk a páskavacsorát, hogy megehessük. ⁹Ők pedig ezt kérdezték tőle: Mi a kívánságod, hol készítsük el? ¹⁰Ő így válaszolt: Amikor beértek a városba, szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz, kövessétek őt abba a házba, ahova bemegy, ¹¹és mondjátok meg a ház gazdájának: A Mester ezt üzeni neked: hol van a szállás, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a páskavacsorát? ¹²Ő majd mutat nektek egy nagy, berendezett emeleti termet: ott készítsétek el! ¹³Akkor elmentek, és mindent úgy találtak, amint előre megmondta nekik; és elkészítették a

páskavacsorát. ¹⁴Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, ¹⁵és ezt mondta nekik: Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a páskavacsorát. ¹⁶Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a páskavacsorából, amíg csak be nem teljesedik az Isten országában. ¹⁷Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: Vegyétek, és osszátok el magatok között! ¹⁸Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa. ¹⁹És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, és e szavakkal adta nekik: Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! ²⁰Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki. ²¹De íme, annak a keze, aki elárul engem, az enyémmel együtt van az asztalon. ²²Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint elrendeltetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt. ²³Azok pedig kérdezgetni kezdték egymástól, hogy ki lehet az közülük, aki ezt meg fogja tenni.

1Kor 11 - A gyülekezet összejövetele, az úrvacsora megbecsülése

¹⁷Amikor a következőkre rátérek, nem dicsérhetlek titeket, mivel nem javatokra, hanem károtokra jöttök össze. ¹⁸Mert először is azt hallom, hogy amikor összejöttök a gyülekezetben, szakadások vannak közöttetek, és ezt részben el is hiszem. ¹⁹Mert szükséges, hogy legyen közöttetek szakadás is, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek közöttetek. ²⁰Amikor tehát összegyülekeztek, nem az Úr vacsoráját eszitek, ²¹mert az evésnél mindenki a saját vacsoráját veszi elő, és az egyik éhezik, a másik pedig megrészegeedik. ²²Hát nincsen házatok, hogy ott egyetek és igyatok? Vagy megvetitek az Isten gyülekezetét, és megszegyenítitek a nincsteleneket? Mit mondjak erre? Dicsérjelek ezért titeket? Nem dicsérlek. ²³**Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, ²⁴és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”** ²⁵Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: **„E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.”** ²⁶Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön. ²⁷Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. ²⁸Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. ²⁹Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úr testét, ítéletet eszik és iszik önmagának. ³⁰Ezért erőtlének és betegek közöttetek sokan, és ezért halnak meg annyian. ³¹Mert ha mi magunk ítélnénk meg önmagunkat, nem esnénk ítélet alá. ³²De amikor az Úr ítél minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne

vesszünk.³³ Azért tehát, testvéreim, ha evésre egybegyültök, várjátok meg egymást.³⁴ És ha valaki éhes, otthon egyék, hogy ne ítéletre gyűljetek össze. A többiről majd akkor rendelkezem, ha hozzátok érkezem.